

A N A V I Á D Á M

NUMĂRAȚI ȘI NUMEROTAȚI

Ți-au tatuat numărul pe braț
ce veșnic nu va face cale-ntoarsă
nu doar pe piele însă,-l porți, ci-n tine însuți
ca pe dulceagul iz al fumegaiului ce-ți intră-n nări
din cuptoru-n care maica ta e arsă

Ci nu pe tine, nu pe-ai tăi îi
vor fi-njosit călăii –
propriul lor neam și l-au pecetluit
de ei rămâne-va lipită poate
– *ewig ewig* –
evi grei după evi grei
rușinea fără-delegii-a tot și-a toate

N-ai să știi nicicând (nu-i cu putință
să trăiești atât) ce-au nimicit
în tine ce dezastru-ți surpă nervii
nu-i de ghicit
cât a păstrat dintr-asta și ce transmite codul
tău genetic
 în prea-gîngașul și perisabilul sistem
 nervos
 al fiului fiicei strănepoatei
 când se dă pe față stricăciunea
 ăsta e apanajul tău când din genunea
 lăuntrică te descompune tatuajul

Ți s-a vârat sub piele te îmbibă
ca o murdară apă
îl duci cu tine-n groapă
 te-amăgești
 că numărul pe brațul fiicei nu apare
 nici pe retina micului nepot
 că ei nu pot
 să-l spună
 că-n gura lor el n-are
 loc și rost
 ca și cum maica lor sau buna lor,
 vai, ele

nici nu-l vor fi purtat pe piele
ca și cum numărul nici n-ar fi fost

Nu lăsa vremea, care-i praf și pulbere,
să ți-l macine și să ți-l spulbere
injectează-ți numărul în carne
inculcă-i-l din timp fiului tău
și lasă-i-l pe totdeauna moștenire
de la acesta-l va afla nepotul tău
de n-o faci tu, alții-au să-i murmure-n auz
perfid și rău
ca un abuz
de la nepot la strănepotul tău
va curge știrea că numerotat
va fi fost taică-său
și maica maicii sale și străbunul
străbunului ce-ți moștenește numărul – străbun
al altcuiva la rându-i
căruia-i e numărul tău
cel mai înalt legat și un vaccin
o candelă arzând cu roșie flamă
împotriva vr'unei alte noi spurcări
la botezul pruncilor scieți-l
lângă numele acestora – să-l poarte
ca pe-o medalie rară ca pe-un herb:
blazon superb păstrat în ramă
de aur iar în cortul cel de nuntă
brodat să fie-n straie – țineți minte –
podoabă tristă a aducerii aminte
și-odată cu numele celor doi miri să fie
cuprins în sulurile sfinte
iar când i se va da citire
nuntașii,-n jurul tânărului mire
și al miresii, un moment
de reculegere să țină în memoria
morții atroce prin gazare
fie cuprins în Isgadal și în
orice Kaddish – iar al o sutălea ered
al propriului tău nepot să-l strige-n lume
de-a pururi amintindu-l gândindu-se la el
și hăituindu-i pe călăi anume
cu acest număr și-acest nume.

... Și crește neuitarea
se face tot mai grea
o massă de cărbune, ce-ar fi bine
să nu se-aprindă de la sine
'n tine

astfel că trebuie să-nscrii cu dalta
pe lângă vechea tablă a legilor o alta:

ispita răzbunării e infamă
vezi să nu te cuprindă-n propria-i flamă
odată cu durerea tot mai pală
ea însăși stingă-și arzătoarea pală
dorința răzbunării îndelunge
din inimi amintirea s-o alunge –

de răul nostru niciun ins anume
să nu plătească inocent în lume –

(Traducere din maghiară: Ildikó Gábos & Șerban Foarță)

Kaddish („Sfințit”), rugăciunea pentru morți scrisă în arameică, face parte din riturile de doliu în liturgia iudaică. Cei îndoliați spun *Kaddish*, un imn de slavă adus lui Dumnezeu, pentru a arăta că, în pofida pierderii, ei continuă să-l preamărească. Primul vers începe cu cuvântul *Iskadal* (*Itkadal*): *Iskadal veitkaddaş Sh'mei raba* (Preamărit și sfințit să fie Numele tău).